

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštovina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Gospodom trgovcem, obrtnikom in rudarjem na Kranjskem!

Častiti rojaki! 17. dne tega meseca bodo po vsej naši deželi dopolnilne volitve za kupčijsko in obrtnijsko zbornico kranjsko, in sicer volijo trgovci letos 6 odbornikov, obrtniki 7 in rudarji 1 odbornika.

Mestni magistrat v Ljubljani, na deželi pa c. kr. okrajna glavarstva pošljejo, vsakemu volilcu glasovnico, katera je ob enem tudi izkaznica. Če bi kdo ne dobil, ki ima pravico voliti, naj se oglasi za njo na navedenem mestu. Na to glasovnico naj vsak zapiše imena in stanovališče tistih mož, katere on voli, in potem naj podpiše svoje ime. Kdor pa sam pisati ne zna, naj jo podkriža, ob enem pa naj jo podpišeta dve priči; kdor je namesti njega pisal, naj se podpiše še s pristavkom „pisavec imena“.

Tako podpisana glasovnica in izkaznica pa se ne da uradnemu slugi, ki jo prinese, ali kakemu domačemu uradniku, ampak naj se zapečateni ali nezapečateni pošlje naravnost volitvenej komisiji trgovske in obrtnijske zbornice v Ljubljano. Smejo se pa glasovnice v zavitku poslati tudi kakemu prijatelju ali pa uredništvom naših slovenskih časnikov v Ljubljani, ki bodo za to skrbela, da jih volitvena komisija gotovo dobi. Vse glasovnice pa naj se odpošljejo o pravem času, da do določenega 17. dne t. m. volitvenej komisiji gotovo tudi v roke pridejo.

Dragi rojaki! Prejšnja leta je bila večina kupčijske zbornice narodna. Pri zadnjih dveh volitvah pa so si naši nasprotniki vedeli pridobiti večino. In vendar nij vse eno, kdo da ima večino na svojej strani. Kupčijska zbornica je namreč jako važna naprava; ona pretresa kupčijske in obrtnijske zadeve in svoje želje na prid domačemu trgovstvu in obrtnijstvu razodeva vladi, ki jo v takih zadevah tudi za svet poprašuje; ona razen tega voli tudi dva poslanca v deželni zbor kranjski, od katerih je dostikrat odvisna večina deželnega zbora in odbora. Ne bomo Vam obširno razkladali, kako so nam naši nasprotniki zadnja leta izvili to večino; saj Vam je to še vse v živem spominu; le toliko rečemo: varujte se, da se pri letošnjih volitvah enako ne bo godilo; zato udeležite se vsi te volitve in volite vsi enoglasno Vašega zaupanja popolno vredne može, katere Vam tu priporočamo. Vedite pa, da vsak volilec sme voliti le za svoj stan, torej trgovce le 6 trgovcev, obrtnik (rokodelc) 7 obrtnikov, (z obrtniki volijo pa tudi kramarji in tisti trgovci, če brez poviška in priklad vsaj po 4 gl. 20 kr. patenta plačujejo.)

Zato gospodje trgovci (kupci) zapišite si na svoje glasovnice sledeča imena:

- Gospod **Franc Hren**, trgovec v Ljubljani,
- „ **Josip Kušar**, trgovec v Ljubljani,
- „ **Janez Perdan**, trgovec v Ljubljani,
- „ **Vaso Petričič**, trgovec v Ljubljani,
- „ **Fran Souvan** mlajši, trgovec v Ljubljani,
- „ **Ferdinand Sajovic**, trgovec v Kranji,

Vi gospodje obrtniki (rokodelci) pa sledeče:

- Gospod **Anton Klein**, solastnik tiskarne v Ljubljani,
- „ **Frane Peterca**, krčmar in hišni posestnik v Ljubljani,
- „ **dr. Josip Poklukar**, solastnik tiskarne, deželni in državni poslanec v Ljubljani,
- „ **Josip Ribič**, krčmar v Ljubljani,
- „ **Franc Sark**, krojač v Ljubljani,
- „ **Jakob Škrbinec**, čevljar in hišni posestnik v Ljubljani,
- „ **Jarnej Žitnik**, čevljar in hišni posestnik v Ljubljani.

In vi gospodje rudarji:

- gospod **Anton Globočnik**, rudar v Železnikih.
- V Ljubljani maja 1881.

Za narodni volilni odbor:

Dr. Janez Bleiweis.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. maja.

Gradivo se nam je v zadnjih dneh tako nakopičilo, da doslej še nismo mogli v člankih nadaljevati poročila o budgetnej debati v **državnem zboru**. Zakasnjeno hočemo v naslednjih dneh dopolniti, za danes naj zado- stuje tesen naris položaja desnice v državnem zboru. To položanje se je po zadnjem govoru grofa Taaffeja skoraj da popolnem scitilo. Taaffe je mej posmehom levice izjavil, da ima tudi danes še oni program, katerega je na-

znanil, ko je nastopil vlado, namreč ojačenje države in spravo mej narodi. Kakor preje, tako stoji še danes vlada na istem stališči, ona stoji namreč nad strankami a se naslanja na večino in na to da se oslanja s tem mirnejšo vestjo, ker si ona prizadeva ohraniti celokupnost države in doseči spravo mej narodi. O dispozičijskem fondu je dejal Taaffe, da ga vlada mora imeti, da more odbijati napade po sovražnih časopisih. — Na to ozirajoč se pravijo češki „Narodni listy“, da pozicija desne stranke še nikdar nij bila tako ugodna, nego je zdaj in „Politik“ meni, da se bode zdaj narodnostno vprašanje hitreje razvijalo.

Vnanje države.

Ruske razmere se po nemških novinah jako črno rišejo; zdaj je car v novejši nevarnosti, zdaj se je tukaj ljudstvo uprlo — vse pa je gotovo prazno klevetanje in ugibanje, in poleg tudi nemška jeza nad tem, ker se Rusija nij še vrgla v nemško naročje in ker se vsi dogodki na Ruskem ne obesijo vsakemu prvemu judovskemu šmoku v Peterburgu na nos.

Irski poslanec Dillon in vodja irske kmetske zveze je bil v zapor dejan vsled preklica irskega podkralja Habeas corpus aktov za mesto Dublin.

† Josip Jurčič.

Zopet je umrl jeden izmej kratke vrste narodnih naših boriteljev, katerih krog se krči leto za letom! In kadar jeden umrje, potem ga nij vojaka, da bi stopil na mesto, kjer je oni izdihnil svojo dušo.

Melanholično zremo na svoje kardo, in s strahom štejemo veje, katere odpadajo od narodnega debla! Čas hiti, in ž njim koraka smrt, ter kosi na desno in levo provzročevaje grozne razvaline, novo življenje pa le nerado požene na razvalinah, in Bog zna, ali bode pri nas poglalo!

Malo je nas, in kdor je mej nami hraber vojak, ta nam izda mnogo več, kakor pri družih razvitih narodih, kjer se pošiljajo v boj mogočne duševne armade. In če pade pri nas hraber vojak, tako je nam vsekana hujša rana, kakor drugim narodom, kjer se mesto duševnega velikana prej ali pozneje gotovo zopet zasede. Človek je kakor list na veji; piš potegne, ter ga odnese k tlam; ali pomlad požene novo zelenje! Tako uže poje Homer. V obče je morda resnica, da je človek listu jednak, kateri v jeseni odpade, v spomladi pa zopet dobi svojega naslednika. Ali ta primera ne velja za duševno življenje; duh, ki je slovo vzel od tega sveta, ne dobi jednakega naslednika, in mesto njegovo ostane prazno in nobena spomlad ga ne izpolni več! —

Najhujša zavest, ki nas navdaja pred odprtim grobom Josipa Jurčiča, je ta, da ne vemo, kdaj dobimo vrednega mu duševnega naslednika, in kdaj se zopet zasede prazno mesto, ki je ostalo za njim. —

Kratko mu je bilo dano živeti, in mnogo prezgodaj so se mu odprla groba vrata! In sedaj, ko nam je smrt odprla ključ do literarnih njegovih skrivnostij, ko smo s posvetno roko literarno njegovo zapuščino prebrodili, ko smo videli mnogobrojno slovstvenega semena, katero je uže zasejano bilo, a katero dosle pognati nij moglo, sedaj še le občutimo v polnej meri, koliko da smo izgubili v njem, in koliko da bi bili še prejeli duševnih sadov od njega, če bi ga smrt tako neusmiljeno hitro iz naše srede iztrgala ne bila.

Z osodo se prepirati ne da, kar je pograbila z železnimi svojimi pestmi, to ostaje za večno v njenej oblasti!

Jedina tolažba so nam sedaj umrlega dnevi pretekli in čini, ki jih je izvršil v teh dnevih! Kakor polje razkrito je pred nami kratko njegovo življenje. Življenje je dokončano, dela pa so večna, in v njih-si je umrli zapustil spomenik, ki bode v jasnej luči stal še tedaj, ko bode truplo njegovo uže davno prah in pepel, ko bode uže davno razpadal spomenik, ki mu ga brez dvombe hvaležno slovensko ljudstvo postavi na gomilo.

Tolaži nas tudi, da mu je bilo dano umreti v časih, v katerih odjenjale so spona nas žuleče, v časih, v katerih se nam sveti zora boljše slovenske prihodnosti. S soboj v grob vzel je zavest, da njegovo delovanje brez vspeha ostalo ne bode, zavest, da trud, s katerim se je pehal za narodne naše namere, požene v sadonosno steblo.

Vsé so ga vzele moči zemlje slovenske, katero je ljubil čez vse. Naj mu je lahka do konca vesoljnega sveta!

Ker bode g. prof. Levec življenje Jurčičevo v prihodnej številki „Ljubljanskega Zvona“ obširneje opisal ter njegove ogromne zasluge za ves naš književni razvoj temeljito ocenil, podajemo denes čestitim bralcem samo ta kratki obris njegovega vnanjega življenja.

Josip Jurčič je bil rojen 4. marca 1844. leta na Muljavi poleg Krke v zatiškem okraju na Dolenjskem, Oče, ki še sedaj uže 80letni starček živi na domu pri svojem sinu Antonu, bil je „boren kmet“. Tudi mati, uže več let čisto slepa, preživela je svojega sina Josipa, kateri je svoje roditelje s pravo svetopisemsko ljubeznijo do smrti ljubil in dejanski podpiral.

Prvi šolski pouk užival je Jurčič v farnej šoli na Krki, od kodar ga roditelji jeseni leta 1855. pošljejo v III razred ljubljanske normalke. Tu sta mu bila učitelja prvo leto Blaž Praprotnik, a drugo Fr. Centrih. Z odliko dovršivši normalko prestopi jeseni 1857 l. v gimnazijo, kjer mu je učiteljeval iz vrsten odgojevalec in izborni latinec „stari“ Pogorelec. Ker je prvo latinsko šolo l. 1858. z odliko dovršil, bil je na posebno priporočilo krškega župnika Pečarja v knezoškofijsko Alojzijevejšče sprejet za brezplačnega gojenca. In to je bila za našega Jurčiča, kakor je sam časi o zaupnih urah pravil svojim najintimnejšim prijateljem, „velika sreča“. Kajti s tem so bili najprej stroški in skrbi za mladega študenta njegovim roditeljem izdatno olajšani, in potem je mladi nadarjeni mladenič našel v Alojzijevejšči moža, katerega se je kmalu z vsem svojim globokočutečim srcem oklenil. Stari prefekt Jurij Grabnar, sam bivši pesnik „Kranjske Čebelice“, prijatelj in čestitelj Preširnov, spoznal je kmalu veliki talent Jurčičev ter učil ga je: „beri to in to knjigo!“ — Imel je tudi toliko zaupanja v mladega, a uže takrat resnega in značajnega gojenca svojega, da mu nij ničesa rekel, ako je videl pri njem kakšno knjigo, ki je bila sicer zapisana na alojzijevejškem indeksu „librorum prohibitorum“.

In tako Jurčič nekega dne dobi v roke tudi Bleiweisove „Novice“ letnik 1858 in tam najde zgodovinsko znamenito razpravo Levstikovo „Napake slovenskega jezika“. Trikrat je bral ta spis, a vselej mu je vroče prihajalo, tako ga je razvnel. Nauk Levstikov: slo-

venskim pisateljem se je od priprostega naroda učiti, a ne po svojej glavi pisati! — ta zlati nauk si je Jurčič globoko vtisnil v svojo dušo in po tem nauku pisal je vse svoje življenje. Ta spis, potem Levstikov „Martin Krpan“ in njegovo potovanje „Od Litije do Čateža“ vplivali so ogromno na mladega dovzetnega gimnazijalca.

Četrtošolec Jurčič začel je l. 1861. uže pisateljvati. Imel je doma ljubega 80letnega deda, ki je za pečjo sedé mlademu vnuku pripovedoval strašne dogodbe iz turških vojská, o copernicah in strahovih, o hrvaških tihotapcih, kako so sol in tobak čez mejo na Kranjsko nosili, o Bošnjakih, kako so po Dolenjskem ropali, o Francozih, kako so vojake nabirali, lopove v strah prijemali, kako so se z graničarji okolo Višnje Goré bili in streljali i. t. d. Te pripovedi v nemale so živo fantazijo mlademu dečku in leta 1861. je nekoliko teh stvari opisal v „Novicah“ pod izmišljenim pisateljskim imenom „J. Zavojšček“.

V petej šoli leta 1862. Jurčiču slučajno pridejo v roke W. Scottovi romani. Ti so imeli nanj tak vpliv, da so tako rekoč njegovo usodo odločili. Kar je bil Scott svojemu narodu, to bi bil „si parva licet componere magnis!“ tudi Jurčič rad svojim Slovincem. Odločil se je pisati samo prozo, povesti in romane. In da se je k temu poklicu vestno pripravljaval, to nam priča izvrstna njegova povest „Jurij Kozjak“, za katero je leta 1864. od Mohorjeve družbe dobil častno nagrado 100 gl. in katera je slovenskemu narodu tako dopala, da se je morala dvakrat natisniti in da se je v več tisoč iztisih razširila mej Slovenci. A najimnitneje je, da ga je ta povest seznanila s tedanjim tajnikom Mohorjeve družbe, blagim Antonom Janežičem, ki je spoznavši izredni epični talent Jurčičev, začel mu pridno dopisovati, vzbujevati ga ter prositi, da naj še piše za Mohorjevo družbo in za „Glasnik slovenski“. To je mlademu sedmošolcu delalo pogum, vsedel se je, ter spisal „Jesensko noč med slovenskimi polharji“, in izvrstno svojo povest „Domen“. Ves slovenski svet, kolikor se ga je takrat brigalo za beletristiko, čudil se je izrednemu novemu pripovednemu talentu, ki se je oglasil v Janežičevem „Glasniku“. Povesti „Tihotapec“, „Verban Smukova ženitev“, „Klosterski žolnir“, „Doktor Karbonarius“ in drugi spisi v „Glasniku“ objavljeni, pričali so kmalu, da se je slovenskemu svetu rodil nena doma slaven pisatelj.

Da bi prosteje dihal ter svet in življenje bolj spoznaval, in nekoliko tudi zategadelj, ker nij hotel iti v bogoslovje, ostavil je Jurčič sedmo šolo dovršivši knezoškofijsko Alojzijevejšče. Stal je popolnem na svojih nogah in uže takrat se živil sam s svojim peresom, kajti Janežič mu je za razne razprave in povesti pisane „Slovenskemu Glasniku“ ali

Mohorjeve družbe knjigam vsak mesec toliko novcev pošiljal, da je Jurčič mogel skromno živeti.

Osmošolec Jurčič začne l. 1865. s prijateljskima in sošolcema Fr. Celestinom in Fr. Marnom izdavat *„Slovensko Vilo“*, izvirne slovenske povesti, novele, balade, romane in pesni. A takoj prvi zvezek rodil mu je toliko britkih ur, da je nadaljno izdavanje opustil. V tej knjižici odlikuje se Jurčič s svojimi krasnimi baladami in s svojo povestjo *„Dva prijatelja“*, katera nam kaže, da jo je pisal sicer mladenič po letih, a po svojih mislih in nazorih uže popolnem dozorel mož.

Po prebitej maturi l. 1865. odide Jurčič na Dunaj, kjer je poslušal klasično jezikoslovje. Kako je Jurčič živel na Dunaji, kako je stradal in prezebal, kako po vlažnih luknjah prebival, a poleg tega vendar neprenehoma delal in se za svoj pisateljski poklic učil, o tem bi se dala pisati dolga razprava. Mnogo je občeval tudi s Stritarjem. V tem času rodil se je njegov *„Deseti brat“*, prvi roman slovenski, kateri — če tudi nij *„omnibus numeris absolutus“*, vendar je postal prava narodna knjiga, vendar obseza nekatere prizore in ima narisane nekatere značaje tako dovršene, ki so pravi biseri našega slovstva in bodo večno združeni z Jurčičevo slavo. Tu je Jurčič v družbi s Stritarjem ukrenil izdati *„Mladiko“*, v kateri je priobčil najlepšo, najdovršenejšo povest svojo, klasičnega *„Sosedovega sina“*. Tu je pod Stritarjevim vplivom začel pisati drugi roman svoj *„Cvet in Sad“*, katerega je stoprav deset let pozneje dovršil (1878).

V tem so štajerski rodoljubje v Mariboru osnovali *„Slovenski Narod“* in leta 1868. preseli se Jurčič v Maribor k svojemu prijatelju Ivan Tomšiču ter začne sourednik novemu listu pridno pisati kratke povesti, uvodne članke in feuillete. A l. 1870. povrne se spet na Dunaj, kjer je pridno sodeloval pri prvem Stritarjevem *„Zvonu“*. Toda ker nij imel rednih dohodkov, sprejme ponudbo hrvatskega patrijota Ivana Vončine ter odide v Sisek, kjer je hrvatska narodna opozicija zoper Raucha izdaval dva lista, hrvatski *„Zatočnik“* in *„Süd-slavische Correspondenz“*. Zadnjemu listu je bil Jurčič sodelavec in naposled o Prausovej boleznii faktični urednik.

Ko 24. maja 1871. leta umrje v Mariboru *„Slovenskega Naroda“* prvi urednik Ivan Tomšič, pokličejo ga štajerski rodoljubi spet v Maribor, od koder se s *„Slovenskim Narodom“* jeseni 1872. leta preseli v Ljubljano. Od tega časa je bilo njegovo življenje in mišljenje nerazrušno združeno in zvezano s tem listom in z vsakim pravim napredkom v našem javnem političnem, socialnem in literarnem delovanju. Kaj je bil Jurčič *„Slovenskemu Narodu“* zadnjih deset let, to je do dobra znano vsakemu paznemu bralcu tega lista. Njemu je posvetil svoje najboljše moči, a ne vseh svojih močij. Kajti, ko se je list v Ljubljani do cela ukoreninil, takoj je začel Jurčič spet misliti na literarno delovanje. Uže 1873. leta priobčil je v *„Slovenskem Narodu“* nekoliko ponesrečeni roman *„Ivan Erazem Tatenbah“*, začel je izdavat *„Listke“*, osnoval je 1876. leta *„Slovensko knjižnico“*, v kateri je objavil svoje izvirne tri romane *„Doktor Zober“*, *„Mej dvema stoloma“* in *„Cvet in Sad“* ter naposled tudi svojo prekrasno tragedijo *„Tugomer“*. Poleg tega snoval je načrte in delal studije za veselo igro *„Olikani Slovenec“*, za tendenciozni roman

„Nemški naseljenec“, zbiral je gradivo za roman *„Baron Paravič“* ter pisal je zgodovinsko povest *„Ciril in Metod“*, katere jako obširno osnovane in na tri debele zvezke preračunjene, mora vsaj tretjino dovršene biti. Sploh se je Jurčič od l. 1876. dalje neizmerno oživil in našel je tisto zadovoljnost in tist notranji mir, katerega potrebuje vsak človek, ki hoče kaj izbornega pisati. Bil je preverjen, da svojega poklica nij izgrešil in večkrat je v prijateljski veselej družbi rekel, da ne gre menjati z nobednim profesorjem. Dasiravno je uže šestnajst let delal na slovenskem literarnem polju in dasiravno nam je toliko in tako lepega spisal, kakor pred njim nobeden pisatelj slovenski, vendar Jurčič svojega pisateljskega vrhunca nij še dosegel. Vsak, kdor ga je osebno poznal ter ž njim prijateljski in zaupno občeval, moral bode pritrjevati, da najlepše osnove ponese pokojni nedovršene v grob s soboj, kajti v najlepšem razvijanju njegovega pisateljskega življenja zgrabila ga je leta 1879. jeseni zavratna bolezen, od katere je sicer nekoliko okreval, dokler se nij povrnila s ponovljeno močjo. A tudi v tej dobi žalosti in boleznii pisal je še neprenehoma, ustanovil je *„Ljubljanski Zvon“*, veselil se njegovega nepričakovanega uspeha ter pravil prijateljem kaj in kako vse bode delal za novi svoj list. In še, ko je britka smrt slonela uže ob njegovem fotelji, pisal je z veseljem in poln najlepše nade svoje izvrstne *„Rokovnjače“* in ko ga je bolezen uže položila na smrtno posteljo, še se je do zadnjega trenutka vestno brigal za *„Slovenski Narod“*, ki je v nedeljo 1. maja prinesel zadnjo notico iz njegovega peresa *„Vredna napitnica“*. In še zadnjo uro pravil je svojemu zdravniku, da je sicer „na vse pripravljen“, a da mora baš sedaj umreti in s soboj v grob nesti toliko nedovršenih in nedodelanih osnov in načrtov, to je hudo! In kdor vé, kako je čutil pokojni, kako je ljubil svoj narod, kako sveta mu je bila naloga bogatiti slovstvo naše, ta tudi vé, kako neizrečeno mu je moralo biti hudo!

To je res tragična usoda!

V Ljubljani dne 5. maja.

Kakor smo uže povedali, sklical je župan ljubljanski včeraj izvanredno sejo, pri kateri se je sklepalo o deputaciji, ki naj bi se podala na Dunaj. Takoj po pričetku zborovanja vstane gospod župan ter govori nekako takole:

Gospodje! objaviti imam vam britko vest, da je včeraj zvečer umrl mestni svetovalec Jurčič. Mestni zastop izgubil je v njem pridnega uda, katerega je zadnji čas samo bolezen zadrževala, da se nij udeleževal naših posvetovanj. V znak sočutja vas prosim, da se vzdignete iz svojih sedežev!

Ta opominj bil pa je uže nepotreben, ker takoj, ko je bil gospod župan pričel svoj govor, vzdignila se je bila zbornica.

V sredo popoldne in včeraj dopoldne prihajale so jednomer množice skazovat mrtvemu zadnjo čast. Firma Doberletova se je zelo potrudila, tako da napravlja mrtvaški oder ginja vtis! Umrli razpostavljen je v svojej delavnej sobi, katero so z modrimi preprogami drapirali, in z zelenjem napolnili. Sredi tega žalostnega kinča leži mrtvo pisateljevo truplo, mirno kakor da bi spalo. Smrt mu nij spremenila lica in videti nij, da bi bil premočno trpel tedaj, ko se mu je hipoma končalo življenje. Očesi sta zatisnjeni; prvi hip pa se opazi ve-

liko in široko čelo, s katerim mu jo bila oblagodarila stvarnica drobno glavo.

V sredo proti dvanajstj uri zavihrala je tudi na ljubljanskej čitalnici črna zastava. Od vseh strani slovenske naše zemlje pa so dohajali telegrami na *„Narodno tiskarno“*, s katerimi se je izraževalo sočutje, ali so se pa naročali venci. V istini po celem Slovenskem se žaluje in povsod je vest o pisateljevi smrti napolnil srca s tugo in sočutjem.

Dalje so bili v teku včerajšnjega in današnjega dne na rakev položeni ti venci: 13. Fran Erjavec svojemu prijatelju. 14. Nesebičnemu narodnemu boritelju — hvaležni Slovenci. 15. Mestni zbor ljubljanski. 16. Narodnemu boritelju, novomeška čitalnica. 17. Josipu Jurčiču, pevcu Tugomera, deželni uradniki. 18. Ljubljanski bogoslovci, slovenskemu pisatelju. 19. Najodličnejšemu pisatelju, vzornemu domoljubu, uradništvu banke *„Slavije“*. 20. Celjska čitalnica, blagemu rodoljubu. 21. Rodoljubi iz Brežic. 22. Tukajšnje Slovenke zvestemu sinu naroda. 23. Kranjska čitalnica vernemu sinu, slovenskega naroda. 24. Žalujoči *„Sokol“* svojemu zvestemu članu, vrlemu sinu majke Slave. 25. Velezasluženemu pisatelju narodni petošolci. 26. Narodni mestni odborniki, svojemu pogumnemu tovarišu v mili spomin. 27. Slavnemu pisatelju slovenski dijaki vélike realke. 28. Zagrebški Slovenci svojemu ljubljencu. 29. Slovenski tretješolci velezasluženemu pisatelju. 30. Neutrudljivemu delavcu, bralno društvo v Borovnici. 31. Svojemu zvestemu prijatelju dr. Karel Koceli. 32. Tržaška čitalnica. 33. Graški *„Triglav“* rodoljubu in pisatelju. 34. Slavnemu slovenskemu pisatelju, neumornemu boritelju za narodne pravice, dijaki višje gimnazije ljubljanske. 35. Čitalnica ljubljanska neutrudljivemu pisatelju Josipu Jurčiču. 36. Svojemu prijatelju Franja Ravnikar. 37. Narodni drugošolci slovenskemu pisatelju. 38. Vrlemu pisatelju, narodni četrtušolci. 39. Čitalnica v spodnji Šiški svojemu članu. 40. Vrhniška čitalnica blagemu sinu slovenskega naroda. 41. Rodovina L. Tavčarjeva staremu prijatelju. 42. Prijatelji z Brda.

Telegram *„Slovenskemu Narodu“*.

Dunaj 5. maja. Cesar je podelil dr. Janezu Bleiweissu red železne krone tretjega razreda, Apfaltrernu isti red družega razreda.

Domače stvari.

— (Kranjska hranilnica) je v obnem zboru 3. t. m. sklenila vsled poroke cesarjevičeve darovati sto tisoč goldinarjev za zidanje rovega deželnega muzeja, kateremu bode ime *„Rudolphinum“*. Dalje se je znižala obrestna mera pri posojilih na posestva, ako posojila ne znašajo več ko 300 gold. na 4%, in se bodo v zastavnici vložene zastave (obleke), ki so zastavljene za 1 gld., brezplačno strankam izročile.

— (Na predvečer cesarjevičeve poroke) dne 9. maja priredi ljubljanski *„Sokol“* baklado skozi mesto pred stanovanje deželnega predsednika.

— (O priliki poroke cesarjeviča Rudolfa) gre visokima zaročencema čestitat tudi deputacija ljubljanskega mestnega zbora. V deputacijo, katero vodi župan g. Laschan, voljena sta gg. Aleksander Dreo in Franc Potočnik.

— (Ljubljanski strelci) napravijo v nedeljo 15. t. m., da poslave poroko cesarjeviča stolnika Rudolfa, slovesno streljanje,

— na strelišči, katero bode trajalo celi dan. Dobitki so jako lepi in bode s kratkim prestankom popoldne igrala pri strelanji vojaška godba tukajšnega pešpolka.

— (Župani ljubljanske okolice) bodo čestitali o priliki poroke cesarja nastolnika njemu in njegovej visokej nevesti s posebno adresno, katero bode deputacija izročila g. deželnemu predsedniku, s prošnjo, da jo izroči na visokem mestu.

— (G. A. Nedved,) priljubljeni naš glasbenik, je uglasbil za slavnost poroke Nj. visokosti cesarjeviča Rudolfa s princesinjo Štefanijo himno, katero bode čitalniški pevski zbor pel pred stanovanjem g. deželnega predsednika Winklerja na predvečer cesarjevičeve poroke.

— (Literarno-zabavno društvo Triglav v Gradci) ima v petek 6. t. m. zborovanje z naslednjim dnevnim redom: 1.) Čita se zapisnik. 2.) Kritika gg. Flis i Seidl predavanji „Ženska emancipacija iz anatomikega i fisiologičkega stališča. 3.) Volitev a) predsednika, b) 5 odbornikov. 4.) Posameznosti. Gostilna: zum Bierjackl, Sackgasse 10. Začetek ob 8. uri zvečer.

Dunajska borza 5. maja.		
Enotni drž. dolg v bankovcih	78 gld.	25 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	78	65
Zlata renta	96	30
1860 drž. posojilo	132	25
Akcije narodne banke	854	—
Kreditne akcije	340	70
London	117	95
Srebro	—	—
Napol.	9	32 1/2
C. kr. cekini	5	55
Državne marke	57	50

● Zdravljenje po ziml. ●

WILHELMOV
antiartritiški antirevmatiški
kri čistilni čaj
od

Franc Wilhelm-a,
lekar v Neuenkirchenu (Dolenje-Avstr.), je najboljšim vspehom rabil se zoper protin, trganje po udih, zastarele hude bolezni, zmirom gnoječe se rane, spolške in bolezni na polti, izrastke na životu in obrazu, kite, sifilistiška ulesa, napihnenje jeter in vranice, zlato žilo, zlaténico, bolečine v živecih, kitah in udih, stiskanje v želodci, če ne gredo vetrovi od človeka, zoper zapretje, če človek ne gre lahko na vodo, zoper polucije, moško slabost, ženski tok, bramorje, bezgavke in zoper druge bolezni, kar potrjuje tisoč priznavalnih pisem. Spričevala na zahtevanje zastoj.

Zavitki v 8 snopičih po 1 gld.; za kolek in pošiljanje 10 kr.

Popačenih izdelkov naj se nikar ne kupuje in gleda na znane v več državah zabranjene varstvene marke.

Zaloge imajo:

V Ljubljani: Peter Lassnik.
V Brodu Evgen Schrepel, lekar. V Gradci J. Purgleitner, bratje Oberaizmeyer, Wend. Trnkoczy, lekarji. V Kranju Karel Šavnik, lekar. V Mariboru Alojzij Quandest, lekar. V Metliki Fr. Wacha, lekar. V Novem mestu Dom. Rizzoli, lekar. V Postojni Anton Leban, lekar. V Zagrebu Sig. Mitlbach, lekar. (18—13)

● Zdravljenje jeseni. ●

● Zdravljenje po letu. ●

● Zdravljenje spomladi. ●

Poletno stanovanje
v prav zdravem kraju na Gorenjskem, pet minut od železniške postaje Medvode oddaljeno, oddaje se s pohištvom vred do oktobra t. l. v najem. Stanovanje ima 2 lepi, svetli sobi, kuhinjo se šparherdom; ob enem se oddaje tudi vrt se sadnim drevjem **prav po ceni.** — Natančneje se izve pri gospodu **Nikolaju Jamniku,** v Medvodah na Gorenjskem. (248—4)

Tucl.
4 maja:
Pri Stoum: Gussich iz Erna. — Kaiser z Dunaja. — Drosch iz Trbovelj. — Kern iz Beljaka.
Pri Mallét: Schein z Dunaja. — Gruntar iz Logarca. — Talsinger iz Livne. — Wengraf z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Peterman iz št. Jurja. — Frank iz Grafenstein.

P. n. gg. članom banke „Slavije“.

V hiši banke „Slavije“ št. 484 v Karlovih Varih (Karlsbad), katere pročelje je obrneno v Panoramastrasse, zadnji del pa v mestni perivoj se spomenikom Karla IV., in iz katere je jako krasen razgled po mestu in njegovej romantični okolici, upravile so se po sklepu upravnega svetovalstva za člane lepe sobe.

Ob enem se je poskrbelo za dostojno slovansko postrežbo in dobro ceno hrano v gostilni „Elysium“, katera je oddaljena le nekoliko korakov od hiše. Vse to pa za mnogo niže cene, kakor so navadne v tem kopališčnem mestu, kamor prihaja vsako leto več ko dvajset tisoč ljudi iz vseh delov sveta iskat si zdravja, izmed katerih masiko — naj si bode tudi iz domačega kraja — plača svoje pribelžišče nerazmerno drago vsled neznanja lokalnih razmer.

Vsi stroški znašajo namreč za jedno osebo:
1. za lepo sobico v I. nadstropji, 3. za kopelično in godbeno takso,
2. za celo hrano (dogovorjeno 5krat na dan), 4. za postrežbo in perilo,
v mesecih: maj — avgust v mesecih: september — april
za jeden teden . . . 25—30 gld. za jeden teden . . . 22—25 gld.
za dva tedna . . . 55—60 „ za dva tedna . . . 50—55 „
za štiri tedne . . . 100—120 „ za štiri tedne . . . 90—100 „

Po Buštehadskeje železnici plača se iz Prage do Karlovih Varov za jedno osebo v II. razredu 6 gld. 98 kr., v III razredu pa 4 gld. 66 kr. Najemščino za stanovanje treba je plačati naprej in sicér neposredno pri glavni blagajnici banke „Slavije“ v Pragi.

Oglasiti se je treba naravnost pri glavnem ravnateljstvu, katero podaja tudi vsa natančnejša pojasnila.

Ako sob ostaja, oddajajo se tudi nečlanom bankinim; prednost pa imajo člani, ki so zavarovani na življenje ali pa za pokojnino, dalje člani, ki so zavarovani zoper požar v razmeri trajanja njihovega članstva in končno zastopniki banke.

Gg. zastopniki, gg. člani in drugi oglašujoči se gostje naj v tej zadevi ravnateljstvu blagovolé dopisovati s posebnimi listi, vrhu katerih naj razločno zapišejo: Karlovi Vari.

(257) **Glavno ravnateljstvo**
vzajemno zavarovalne banke „SLAVIJE“ v Pragi.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

VABILO

k oddelnim zborom družabnikov oddelkov I.—V.,

ki se bodo vršili

dné 15. maja 1881 po 10. uri dopoludne

v lastnej hiši banke „Slavije“, na Senovážném trgu h. št. 978-II.

Program:

Odd. I.—II. Zavarovanje istin in dohodkov do neke dobe življenja in za slučaj smrti. 1. Dopolnilna volitev pregledovalnih odborov in namestnikov.

2. Dopolnilne volitve pregledovalnih odborov in namestnikov v samoupravne odbore za zavarovanje dohodkov in pokojnin:

- a) odd. I.b—A. (zavarovanje kmetskih užitkov);
- b) odd. I.b—B. (zavarovanje pokojnin rokodelcem in obrtnikom);
- c) odd. I.b—C. (zavarovanje pokojnin oskrbniškim in gozdarskim uradnikom in služabnikom).

Odd. III. (Vzajemno podedovanjska društva.) Dopolnilna volitev pregledovalnih odborov in namestnikov.

Odd. IV. (Zavarovanje za ogenj.) 1. Dopolnilna volitev pregledovalnih odborov in namestnikov.

2. Dopolnilna volitev pregledovalnih odborov in namestnikov za samoupravni oddelek mlinarski v oddelku IV.

Odd. V. (Zavarovanje proti toči.) Dopolnilna volitev pregledovalnih odborov in namestnikov.

Legitimačni listi dobivajo se pred zborom v prostorih glavnega ravnateljstva h. št. 978—II. (Senovážni trg).

Upravljeni svet „SLAVIJE“,

vzajemno zavarovalne banke v Pragi.

Z oddelnih pravil: Na podlagi § 8 pravil odd. I.—II., § 10 pravil odd. III. in § 3 splošnih pravil za odbore zavarovanja proti škodam na imetji, morejo se udeležiti na oddelnem zborovanji člani ne glede na visokost zavarovanih istin, kakor tudi trajanje članstva. (258)

Plzensko vležano pivo.

Čast imamo javljati, da pričnemo z dnem 2. maja točiti svoje vležano pivo ter dajemo za zdaj hektoliter po gld. 13.50 netto kasa od pivovarne, sode franko tja nazaj, gld. 18.80 hektoliter netto kasa od naše zaloge — gospod F. Schedivy, Gradec, Annenstrasse 35 — sode franko Gradec nazaj. Za naročila na ta izvrstni pridelek prositi ter se se spoštovanjem priporoča

meščanska pivovarna v Plznu,
ustanovljena 1842.

(Ponatisk se ne plača.)

(254—3)